

ber, Foreninger, Associationer og deslige have deres Kontor og egentlige Sæde, og at de i Lovforslaget benyttede Udtryk aabne Plads for en Del Tvivl om, naar det er berettiget at sige, at det ikke med Sikkerhed kan udfindes. Derfor have vi ment i Stedet for at burde foreslaa følgende Formulering: „hvis Sæde ikke kendes og ikke erfares ved Henvendelse til Politiet“, idet man altsaa gaar ud fra, at man maa søge Oplysning hos Politiet, der vel i Reglen vil være i Stand til at yde den, hvis overhovedet nogen er i Stand dertil. — Det næste Ændringsforslag under Nr. 47 gaar kun ud paa at bestemme, at man, naar man samtidig med, at man anlægger Sag mod Korporationer, Foreninger eller Selskaber, tillige mener at kunne gøre Ansvar gældende mod Bestyrelsens Medlemmer personlig, da bør kunne gøre det under samme Sag, saaledes at de nævnte Personer maa finde sig i at drages ind for det Værneting, ved hvilket Sagen mod Korporationen, Foreningen eller Selskabet er anlagt. — De to følgende Ændringsforslag har jeg allerede omtalt. — Ændringsforslag Nr. 50, der, som De ville se, er stillet af et Mindretal, angaar det gamle bekendte Spørgsmaal om, hvorvidt Sagførere skulle have Lov til at møde i Forligskommissionerne. Spørgsmaalet har været Genstand for Drøftelse i Udvalget, hvor det, som man vil kunne se af Ændringsforslaget, har vist sig, at en Del Medlemmer mente at burde forlade den gældende Regel og aabne Adgang til ogsaa uden for København og Frederiksberg at benytte Sagfører ved Møde i Forligskommissionen. Jeg hører, som det vil kunne ses, ligesom min Kollega, den anden Ordfører (Goos), ikke til dem, der have stillet Forslaget, idet vi begge have ment, at det ikke vilde være rigtigt paa dette Stadium at optage et gammelt Stridsspørgsmaal, som har været for saa mange Gange, og om hvilket det saa ofte har vist sig, at man ikke kunde opnaa Enighed. Men det er for den Sags Skyld ikke vor Mening, at der i og for sig skulde være noget urigtigt i at ophæve den gældende Regel, kun have vi troet, at det ikke var betimeligt at rejse Spørgsmaalet derom paa dette Stadium.

Ændringsforslag Nr. 51 saavel som Ændringsforslag Nr. 66 ere foranledigede ved de Bemærkninger, der ved 2den Behandling faldt angaaende det den Gang stillede Forslag om at ophæve Retten til at lade et uden for en Forligskommission indgaaet Forlig godkendes af en saadan.

Den Ulempe, som man mener følger med den hidtil bestaaende Adgang hertil, er navnlig den, at et Forlig kan blive afsluttet paa fjerne og Sagen ganske uvedkommende Steder. Derfor er det, man i Udvalget har forenet sig om at foreslaa, at Forlig kun gyldig kunne vedtages enten for den Forligskommission, under hvilken Kreditor bor, eller for den, under hvilken Skyldneren bor. Man har derved taget Hensyn til det Tilfælde, som maaske forekommer jævnligt, at Skyldneren begiver sig hen til Kreditor for at forhandle med ham om et Forlig, og gjort det muligt, at Forliget da kan rathaberes der, hvor det er afsluttet. At det kan godkendes, hvor Skyldneren bor, følger af sig selv. I en vis Forbindelse dermed staaer Ændringsforslag Nr. 66, som jeg derfor skal omtale med det samme. Under 2den Behandling blev det nævnt, at Retten til at rathabere Forlig for Forligskommissionen gav Adgang til at forurette Skyldneren, som maaske har indgaaet Forliget uden rigtig at vide, hvad det var, han indlod sig paa, eller hvilke Omkostninger han forpligtede sig til at betale. Derfor er det, at vi foreslaa, at Forliget ikke skal have Eksekutionskraft, medmindre det for det første er forsynet med Paategning af 2 særlig tilkaldte Vidner om, at det har været oplæst for Skyldneren og er vedtaget af ham og medmindre det dernæst indeholder en bestemt Angivelse af de Omkostninger, som Skyldneren gaar ind paa at betale. Naar man træffer disse Kauteler, have vi i Udvalget ment, at der ikke kunde være nogen Betænkelighed ved i øvrigt at bibeholde Retten til at rathabere et Forlig, der var afsluttet uden for Kommissionen.

Hvad Ændringsforslag Nr. 52 angaar, kræver det jo ikke nogen videre Forklaring. Det følger vel af sig selv, at naar Vidneforklaringen er bestemt til Brug under en Søg, skal der uden for København tilkaldes to søkyndige Mænd overensstemmende med § 21; i København træder Sø- og Handelsrettens 2den Afdeling i den almindelige Underrets Sted.

Ændringsforslaget under Nr. 53 gaar ud paa at rette en Fejl, der vistnok stammer fra det tidligere Forslag. Naar Vidnet afhøres hjemme paa Grund af, at det er sygt, er der god Mening i, at det fritages for at kontraktvæstioneres af Sagførerne og saaledes maaske plages mere, end dets Tilstand tillader. Et saadant Vidne synes derfor at burde have Ret til at forlange, at Rettens Formand skal af-